

ODSKOCZYĆ (8) *vb pf*

Oba o jasne.

inf odskoczyć (1). ◇ *fut 3 sg* odskoczy (2). ◇ *praet 3 sg m* odskoczył (3). ◇ *3 pl m pers* odskoczyli (1). ◇ *part praet act* odskoczywszy (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI (jeden z niżej notowanych przykładów) – XVIII w.

1. Gwałtownie i szybko oddalić się z jakiegoś miejsca, uskoczyć, cofnąć się; resilire Mącz; absilire Calep (6) : Dopyrućz koć odskoczyli Niewim być tu gdzie niebyli. *RejKup* h5v; *Mącz* 365c; *Calep* 8b.

odskoczyć od czego (żywotne) (1): Tedy on Lew [...] rzucił sie nań/ á rycerz bronil sie mężnie. A gdyż sie sprácowá odskoczył od niego *HistRzym* 103v.

Zwrot: »na stronę odskoczyć« (1): Wąż okrutny máło go w koło nie otoczył/ Vłękł sie wnet nieborak ná łtronę odskoczył. *RejWiz* 126v.

Przen: Porzucić kogoś (1) : GDy łzcześnie płuży dobrze/ W ten czás przyiaćioł łzczodrze. [...] Ale gdy łzcześnie tłoczy/ Wnetći koždy odskoczy. *CzahTr* H4v.

2. Odbić się (2) : biy mocno ná teble/ áż obuch odskoczy. *RejZwierz* 143.

odskoczyć od czego (1): Auguſtyn S. piſze o iednym kámieniu/ ktory odskoczywſzy od łokćiá S. Szczepaná/ podniešion był od człowieká wiernego *WujNT* 425.

Formacje współrdzenne cf SKOCZYĆ.

LWil